

Visie op kunsteducatie in de jaren zeventig

De zeventiger en tachtiger jaren, de begintijd van de Kubus, waren een tijd van grote veranderingen in de wereld van de kunsteducatie. Daarvoor had je de ouderwetse muziekschool waar je eerst leerde blokfluiten voordat je je favoriete muziekinstrument mocht gaan spelen. Balletscholen werden ook anders. Popmuziek bijvoorbeeld bracht andere vormen van dans mee. Volksdansen vond men wat oubollig worden en dans- en bewegingsexpressie was populair. De beeldend kunstenaars riepen naar de musici dat je niet altijd maar oude dingen moest herhalen en op zoek moest naar kunst die echte emotie opriep. Was audio-visueel en fotografie nu een kunstvorm ja of nee? Theater werd 'dramatische vorming' en 'creatief spel'. Creativiteit en eigen expressie. Dat was belangrijk. In het basisonderwijs waren de meesters en juffen veelal matig in het geven van kunstlessen dus de scholen moesten ondersteund worden. De consultants voor het onderwijs van de Kubus spraken vol ambitie over bijscholing, begeleiding en leerplanontwikkeling. De scholen in Lelystad experimenteerden zelf ook met nieuwe vormen van onderwijs. Zo waren er basisscholen waar alle wanden tussen de klassen ontbraken. Kortom, een boeiende tijd!

Al die vernieuwingen waren niet altijd even goed, maar zeker niet slecht. In de Kubus was veel discussie omdat bijvoorbeeld het bespelen van een muziekinstrument niet alleen 'creatief' kon zijn. Met een orkestje of samenspel workshop was vooraf stemmen toch wel het minste wat je moest doen. Ook moest je toch echt wat aan je techniek doen als het een beetje goed moest klinken. Er waren docenten die eigenwijs gewoon ouderwets les gaven, te beginnen bij lesboek 1 en vervolgens alle niveaus door.

Uiteindelijk werden we het in de Kubus eens over vier richtingen of doelen voor de kunsteducatie. Soms was de ene richting belangrijker of haalbaarder dan het andere. Om een bepaalde richting centraal te stellen moest je op andere terreinen wellicht wat inschikken, maar dat maakt dat er een uitdaging klaar ligt. Tot op de dag van vandaag zie je die richtingen in de programmering van de Kubus terug. Hier komen ze:

1. De Kubus staat in Lelystad, in de wereld en de maatschappij, houdt rekening met trends, de wensen van politiek, cultuurfondsen, amateurkunst, de stad, het onderwijs, de cursisten en maakt daar een eigentijds aanbod voor, vaak in samenwerking.
2. De Kubus is een kunstinstelling, dus als er muziek gemaakt wordt of gedanst of anderszins dan moet het zo goed mogelijk zijn. Professioneel en inspirerend.
3. De Kubus heeft Lelystad en Flevoland als klant. En klanten moet je goed naar luisteren. Lelystad kent een heel diverse bevolking. Samen met het onderwijs kan elk kind bereikt worden voor ontmoetingen met kunst, beleven en ontdekken. Wellicht ontdekt een kind of jongere zijn tent of passie op kunstgebied. Maar ook volwassenen of nader te specificeren doelgroepen hebben zo hun wensen.
4. De Kubus moet een plek zijn voor plezier, beleving, ontmoeting. Een prettige plek om naar toe te gaan, ook al heb je verder niets met kunst.

In alles wat er in de Kubus gebeurt of wat samen met anderen wordt gedaan zie je de ene keer wat meer aandacht voor een maatschappelijk thema, soms staat de kunst op de eerste plaats of staat een speciale doelgroep centraal en het kan zelfs zijn dat de beleving centraal staat en we met zijn allen vooral veel plezier hebben gehad.

In de kunsteducatie kun je door handig te mixen met de vier richtingen voor de hele stad wat betekenen. Het gebouw De Kubus is daarbij ons gereedschap en goed gereedschap maakt het maken van mooie dingen mogelijk.